

cti a vážnosti stavu. Zástupce komory nepodal stížnost do tohoto rozhodnutí; stížnost Dr. H-a, jenž učinil u komory udání, jest posuzovati podle § 53 čís. 3 kárného statutu, podle něhož přísluší třetím osobám, i když jsou advokáty, právo stížnosti jen potud, pokud byly kárným činem zkráceny ve svých právech. Zkrácení cizích práv může se advokát dopustiti s hlediska kárného řádu jenom porušením povinností povolání, to však nelze v jednání Dr. S-a shledati, a sám stěžovatel je v něm nespátřuje. Dovozuje, že se Dr. S. prohřešil proti cti a vážnosti stavu tím, že, nedbaje všeobecně zachovávaných pravidel slušnosti a mravů, vyvídal dotazem u jiných osob jeho soukromý život, a to nejenom za účelem zamýšleného důkazu pravdy v trestní při jím hájeného redaktora Rudolfa H-e, nýbrž i za účely politickými. Avšak povinností advokáta chovati se, jak čest a vážnost stavu mu přikazuje, nevzniká ještě subjektivní právo třetích osob na takové chování se advokátů. a to ani tehdy, když jim nelze upřít zvláštní osobní zájem. Chrániti čest a vážnost stavu jest výhradně úkolem orgánů, povolaných k tomu advokátním řádem a kárným statutem, tedy zástupce komory a kárné rady (§§ 23, 29 kár. st.). Třetí osoby, i když jsou advokáty, mohou sice skutečnosti, kterými byla podle jejich názoru zlehčena čest a vážnost stavu, oznámiti výboru advokátní komory, zástupci komory nebo kárné radě k zakročení, nemají však právo ke stížnosti, jestliže kárná rada neshledala v oznámení důvod ke kárnému zakročení. Jelikož v souzeném případě povinnosti povolání nebyly porušeny, jinak však stěžovateli nepřísluší právo stížnosti, musilo býti uznáno, jak se stalo.

Čís. 86 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, vyslovil-li se advokát ke koncipientovi jiného advokáta na chodbě soudní budovy, aby řekl svému chefovi, že si obsah žaloby vymyslel a vylhal, a nepoučil-li kupitelku o podstatě a o právních účincích poznámky pořadí, kterou shledal při lustru v knize pozemkové před sepsáním kupní smlouvy a před vyplacením zbytku kupní ceny kupitelkou. V tomto směru nemá advokát menší povinnost než notář, který jest podle §§ 52—53 not. ř. povinen poučiti strany i o smyslu a o následcích právního jednání.

V kárném řízení jest odsouzenému uložiti náhradu útrat, které jest vyměřiti obdobným použitím předpisů trestního řádu, avšak jen, pokud se tyto předpisy hodí i na kárné řízení (§ 41 odst. 2 kárn. stat.).

Ani podle § 381 čís. 1 a 6 tr. ř. ani v kárném řízení nelze žádati náhradu za paušál z místnosti, ani za vyhotovení obžaloby a nálezu.

(Rozh. ze dne 7. června 1929, Ds II 12/28.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů v zasedání neveřejném, slyšev generálního prokurátora, odvolání obviněného do nálezu kárné rady moravské advokátní komory ze dne 2. června 1928, jímž byl uznán vinným kárným přečinem zlehčení cti

a vážnosti stavu ve dvou případech a porušením povinnosti povolání v jednom případě, nevyhověl co do výroku o vině. Naproti tomu částečně vyhověl odvolání co do výroku o náhradě útrat v tom směru, že z náhrady vyloučil částku 144 Kč, takže má odvolatel nahraditi jen náklady ve zbytku 1017 Kč 80 h.

D ů v o d y:

Odvolání, podané i co do výroku o vině, i co do výše útrat kárného řízení, jest jen částečně, a to jen v tomto směru oprávněno. Kárná rada přijala za dokázané podle výpovědi Dr. Oty B-a, koncipienta Dr. Josefa K-a, že se k němu vyjádřil odvolatel ve zvýšeném přízemku soudní budovy slovy: »Řekněte svému chefovi, že si obsah žaloby Alfreda S-a proti Františku D-ovi vymyslel a vylhal, že zvláště i okolnosti, o nichž jsem byl za svědka veden, byly Dr. K-em vymyšleny a vylhány«. V tomto vyjádření odvolatele o jeho kolegovi jest skutková povaha kárného přechinu zlehčení cti a vážnosti stavu. Byla by tu, i kdyby odvolatel nebyl vzkázal urážlivý výrok po koncipientovi jeho chefovi, a i kdyby jej byl neproněsl na chodbě soudní budovy, kde mohl býti slyšen jinými. Tím spíše jest tomu tak, byl-li učiněn způsobem právě uvedeným. Advokát jest povinen podle § 10 odst. 2 adv. ř. zachovávat poctivost a čestností ve svém chování čest a důstojnost stavu a jest porušení této povinnosti kárným přechinem podle § 2 kárn. st. Že i slovní výroky náležejí k »chování« (o čemž odvolatel pochybuje), netřeba blíže vysvětlovati. Odvolání jest nedůvodné i ohledně dalšího kárného přechinu. Zjištěno jest a odvolatel to nepopírá, že kupitelku nepoučil o podstatě a o právních účincích poznámky pořadí, kterou shledal při lustru v knize pozemkové před sepsáním kupní smlouvy a před vyplacením zbytku kupní ceny kupitelkou. Odvolatel sám poukazuje na předpis § 9 adv. ř., podle něhož má advokát zastupovati práva své strany proti každému s horlivostí, věrností a svědomitostí. Jeho stranou byli v souzeném případě oba smluvníci, kteří se na něho obrátili se žádostí o sepsání kupní smlouvy a o provedení knihovního vkladu. Právní útvar poznámky pořadí a její účinky nejsou širokému obecenstvu známe. To odvolatel nemohl ani u kupitelky předpokládati. Jak by se byla kupitelka po daném poučení zachovala, bylo by její věcí. Nebylo třeba, jak odvolatel uvádí, by dal kupitelce radu, že prodavatelce bez zajištění nemůže kreditovati a věřiti. Ale bylo třeba, by kupitelku poučil, jak dříve uvedeno. V tom směru nemá advokát menší povinnost, než notář, který jest podle §§ 52 a 53 not. ř. povinen poučiti strany i o smyslu a následcích právního jednání. V tomto opomenutí shledala právem kárná rada skutkovou povahu kárného přechinu porušení povinností povolání, což také případně odůvodnila.

Naproti tomu jest odvolání do výroku o náhradě nákladů kárného řízení částečně odůvodněno. Odvolatel je provádí jen tím způsobem, že popírá povinnost k náhradě písařských poplatků (správně poplatků za sepsání obžaloby a nálezu), pak paušálu za osvětlení (správně paušálu

z místnosti) a posléze různých poplatků doručných a nocležných. Podle § 41 odst. 2 kár. st. jest odsouzenému uložiti náhradu útrat, které jest vyměřiti obdobným použitím předpisů trestního řádu. Těchto předpisů jest použiti jen obdobně, pokud se hodí i na kárné řízení. Podle § 381 čis. 1 a 6 tr. ř. v doslovu § 52 cis. nař. ze dne 15. září 1915, čis. 279 ř. zák. jest odsouzený povinen nahraditi i výlohy za doručení obeslání a pochůzky poslů, jakož i cestovní náklady a diety soudních osob, což se tu vztahuje na náklady a diety přisedících; nelze však žádati ani obdobně náhrady za paušál z místnosti (50 Kč) a za vyhotovení obžaloby a nálezu (26 Kč a 68 Kč), protože se tyto útraty nenahrazují ani podle trestního řádu. V tom smyslu rozhodl nejvyšší soud již v nálezu ze dne 22. května 1924, č. j. Ds II 17/23 ohledně útrat za vyhotovení nálezu nejvyššího soudu a v tom směru bylo tedy odvolání částečně vyhověno.

Čís. 87 dis.

V pokynu nadřízeného úřadu justiční správy přímému úřednímu představenému soudcovu, by ho vyzval podat žádost o přeložení na trvalý odpočinek (§ 51 odst. 2 kár. zák. ze dne 21. května 1868, čis. 46 ř. zák.), nelze spatřovati zasahování justiční správy do výkonu soudnictví.

Okolnost, že zasedali jako členové kárného senátu soudcové, kteří ve své vlastnosti jako úředníci justiční správy rozhodovali v předchozím řízení (zařídívše, aby vyzvání podle § 51 odst. 2 kár. zák. bylo učiněno, zamítuvše žádost, by lékařská prohlídka byla provedena jinde a odepřevše žádost o náhradu nákladů na cestu k lékařské prohlídce), není vadou, která by činila kárné řízení zmatečným, a není důvodem k pochybnostem o nezaujatosti těchto kárných soudců.

Předpisu § 52 odst. 2 kár. zák., by soudce byl na konci kárného řízení slyšen se svým vyjádřením, jest vyhověno výsledkem před seděním; slyšení ho při sedění je zůstaveno volnému uvážení kárného soudu.

Ke příčinám, ze kterých soudce onemocněl tak, že došlo k použití § 51 kárn. zák., nelze v řízení podle § 51 a násl. kárn. zák. míti zřetel.

Předpis § 76 služ. pragm. (zák. ze dne 25. ledna 1914, čis. 15 ř. zák. neplatí pro soudce.

Kárný soud rozhoduje jen, zda tu je či není případ přeložení do výslužby, nepřísluší mu však rozhodovati o tom, zda a kdy má býti provedeno.

(Rozh. ze dne 3. července 1929, Ds II 5/29.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací pro kárné věci soudců nevyhověl stížnosti obviněného do usnesení vrchního soudu v Brně jako kárného senátu ze dne 10. května 1929, jímž bylo uznáno, že je důvod, by byl stěžovatel dán na trvalý odpočinek pro tělesnou vadu podle § 52 zákona ze dne 21. května 1868, čis. 46 ř. zák.